

РЕШЕНИЕ

№ 261

гр. Пловдив, 26.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VII СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети януари през две хиляди двадесет и шеста година в следния състав:

Председател: Стефка Михова

Членове: Николай Стоянов
Иван Йорданов

при участието на секретаря Ангелинка Костадинова
като разгледа докладваното от Николай Стоянов Въззивно гражданско дело
№ 20255300503100 по описа за 2025 година

Производството е въззивно по реда на чл.258 и сл. ГПК.

Делото е образувано по въззивна жалба на В. И. Б. с ЕГН *****, чрез процесуалния представител адвокат Н., против Решение № 3479/10.07.2025 г., постановено по гр. д.№ 861/2024 г. по описа на РС- Пловдив, с което са отхвърлени предявените от жалбоподателя против „МБАЛ Д-Р КИРО ПОПОВ“ - КАРЛОВО, ЕИК 115518099, искиве да се признае за незаконно и отмени уволнението, извършено със заповед № 215 от 08.02.2023 г.; да се възстанови на заеманата до уволнението длъжност - ***; да се присъди обезщетение по чл. 225, ал. 1 от КТ за времето, през което е останала без работа поради уволнението, за периода 15.03.2023 г. до 15.08.2023 г. в размер на 6 850 лева, ведно със законната лихва, считано от предявяване на иска – 11.04.2023г. до окончателното ѝ плащане, както и да ѝ присъди обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за текущата календарна година и отложен по реда на чл. 176 от КТ, пропорционално на времето, което се признава за трудов стаж, на основание чл. 224, ал. 1 от КТ във вр. с чл. 177 от КТ в размер от 710.50 лева, ведно със законната лихва за забава за периода от 09.02.2023 г. до 11.04.2023 г., ведно със законната лихва върху дължимата сума, считано от предявяване на исковата молба в съда – 11.04.2023г. до окончателното ѝ плащане.

Във въззивната жалба са релевирани оплаквания за неправилност и необоснованост на първоинстанционното решение, като постановено в нарушение на материалния закон и съдопроизводствените правила. Искането към въззивния съд е за неговата отмяна и постановяване на ново по същество на правния спор, с което исковите претенции да бъдат уважени изцяло.

В срока по чл. 263, ал.1 от ГПК не е постъпил отговор на въззивната жалба от

въззиваемата страна „МБАЛ Д-Р КИРО ПОПОВ“ – Карлово. В проведеното открито съдебно заседание на 29.01.2026 г. въззиваемата страна оспорва въззивната жалба и иска потвърждаване на първоинстанционното решение. Претендира разноски.

Пловдивският окръжен съд, след като провери обжалваното решение съобразно правомощията си по чл. 269 от ГПК, прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и обсъди възраженията и доводите на страните, намери за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в срок, от легитимирана страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което се явява процесуално допустима и подлежи на разглеждане по същество.

Производството е образувано по обективно кумулативно съединени иски с правна квалификация по чл. 344, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 КТ във вр. с чл. 225, ал.1 от КТ и чл. 224, ал. 1 от КТ, предявени от В. И. Б. против „МБАЛ Д-Р КИРО ПОПОВ“ – КАРЛОВО, за признаване уволнението на ищцата, извършено със заповед № 215 от 08.02.2023 г. на управителя на ответното дружество, с която трудовото й правоотношение с ответника е прекратено на осн. на основание чл. 188, т. 3, чл. 190, ал. 1, т.4, т.5, т. 7 КТ и чл. 187, ал. 1, т. 3, т. 4, т. 8 и т. 10 КТ при спазване на изискваният на чл. 189, ал. 1, чл. 193, ал. 1 и чл. 194 и чл. 195 от КТ й е било наложено наказание "уволнение" и на основание чл. 330, ал. 2, т. 6 от КТ и било прекратено трудовото й правоотношение, за незаконно и като такова да бъде отменено, и да се възстанови ищцата на заеманата преди уволнението длъжност – старши***, да се осъди ответника да й заплати обезщетение по чл. 225 ал.1 от КТ за оставане без работа след незаконно уволнение за период от пет месеца, в размер на 6850 лева, ведно със законна лихва, считано от датата на подаване на исковата молба, да се осъди ответника да й заплати обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за текущата календарна година и отложен по реда на чл. 176 от КТ, пропорционално на времето, което се признава за трудов стаж, на основание чл. 224, ал. 1 от КТ във вр. с чл. 177 от КТ в размер от 710.50 лева, ведно със законната лихва за забава за периода от 09.02.2023 г. до 11.04.2023 г., ведно със законната лихва върху дължимата сума, считано от предявяване на исковата молба.

В исковата молба се твърди, че с трудов договор № 1548/29.11.2010 г. ищцата била назначена като *** в „МБАЛ Д-Р КИРО ПОПОВ“ - КАРЛОВО, Клинична лаборатория, на длъжност ***. С допълнително споразумение към ТД № 748/16.05.2022 г. и № 1322/01.08.2022 г. била назначена като старши ***. Работела в лабораторията на лечебното заведение от 12 години. Със заповед № 215/08.02.2023 г. й било наложено дисциплинарно наказание -уволнение с изброените в него правни основания и нарушения, които напълно оспорва, на следните основания:

За тези 12 години нямала никакви провинения, оплаквания или наказания. По време на Ковид пандемията работила по 24 ч. в специализираното отделение и се разболяла от Ковид. От графика за месец декември 2022 г. се виждало, че има указание да се намали извънредния труд, който полагали. От справка за неизползван отпуск към месец декември 2022 г. се виждало, че ищцата е четвърта по неизползван отпуск, там били посочени 18 дни неизползван отпуск. В графика за месец януари 2023 г., за който имало три различни графика, дори и с болничен лист имала най-много отработени часове. Това било в спорния месец януари, когато нарушила режима, определен с обжалвания болничен лист, като основание за налагане на дисциплинарно наказание -

злоупотреба с доверие. На 13.01.2023 г. ѝ се обадили от училището на сина ѝ К.Н., и ѝ казали, че не се чувства добре. Обадила ѝ се учителката от занималнята. Детето се оплаквало, че го боли корема и има разстройство. Взела сина си около 13:00 ч. на обяд. Тогава не го завела при личния му лекар, защото било извън работното време. Консултирала се с детски лекар от тяхната болница (мед. бележка амб. № 103 и болничен лист № E20230968623). Имало грипна епидемия, очаквала се грипна ваканция и от 23-ти януари децата наистина била обявена такава. Затова лекарите считали, че състоянието на детето е моментна ситуация – от грипа. Казали да дава Панадол, нещо за разстройството и ако се наложи, да го заведе отново. В събота и неделя разстройството продължило заедно с болките, но болката била особена. Ту затихвала, ту се появявала, била остра и режеща. В понеделник ищцата говорила с личния лекар, казала, че детето кашля, има разстройство и го боли корема. Видимо разстройството изглеждало под контрол, а болките в корема били поносими, както при вирус. Личната лекарка казала на ищцата да заведе детето на преглед. На 17.01.2023 г. детето било заведено на преглед (амб. лист № 230172019592 и нов болничен лист E20230088491, рецепта). След прегледа диагнозата била: неуточнена инфекция, защото разстройството и болките в стомаха ги определили като от вирус, а заедно с кашлицата се покривали с грипната симптоматика. На 16 и 17 януари до обяд детето било видимо по-спокойно, с отслабена симптоматика, но на 17-ти след обяд рязко се влошило. Нещо от симптомите не пасвало на грипната епидемия, появила се кръв в урината. Ищцата изследвала урината с качествен метод-тест ленти, на които се отчитал положителен резултат на белтък и кетони, а също и наличие на кръв в урината. Притеснила се много и се свързала със свои приятели в болница в Турция, в която ищцата била оперирала миналата година. На 18-ти рано сутринта била в Турция при приятелите си от болницата, които ѝ уреждали час за преглед на детето. Записали ги за преглед на 19-ти, но след това го отложили за 21.01.2023 г. На 21.01.2023 г. му направили ПКК. В болницата ищцата имала контакти с колеги, български изселници, които работели там. Видели резултатите от ПКК и се установило, че детето има високи левкоцити, тромбоцити и било обезводнено. Коментирали, кръвната картина, защото била с 11 000 левкоцити-WBC. Посъветвали я, че е добре да го види специалист-нефролог, защото мислели, че има проблем с бъбреците. В ПКК тогава стойността на левкоцитите била много над нормата. Препоръчали като много добър специалист д-р Ф. и се опитали да запишат час за преглед, колкото може по-скоро час. Понеже лекарят бил много натоварен се разбрали, докато чакат, ако се наложи и има рязка промяна в състоянието на детето - силни, резки болки и т. н., да се вземе повторно кръв и да ме приемат ищцата в болницата по спешност. Ищцата не можела веднага да вземе решение за прием по спешност, затова се разбрали да наблюдават състоянието, докато ѝ запишат час. Изрично я предупредили, че ако болките продължат три дни или се засилят, ще ги приемат в болницата. Останало неясно на коя дата ще бъде часът за прегледа при д-р Ф., затова се върнали в дома си за да наблюдава ищцата детето там. На 25.01.2023 г. късно вечерта се върнали от Турция в България, а на 27-ми отново била в Турция, след като разбрала, че има промяна в графика ѝ на работа, за която не знаела, целта на пътуването била нов опит за записване на час при същия лекар. Датата за преглед била определена на 02.02.2023 г. Ищцата се върнала на работа за дежурството на 01.02.2023 г., и отново заминали в Турция за прегледа при доктор Ф. на 02.02.2023 г. Прегледът бил извършен късно следобед - около 18:00 часа и лекарят поискал нови изследвания, които да бъдат направени в момента. След прегледа потвърдил, че болката идва от камък в бъбрека. От изследванията се видяло, че детето има кръв в урината и високи тромбоцити. На микроскоп в седимента имало 89

еритроцити на поле, при нормални стойности под един или до един еритроцит на поле. Препоръчал да пие повече течности, вода, за да не се наруши цялостната функция на бъбрека и да спомогне за по-бързото отвеждане от организма. Казал, че трябва да се правят още прегледи, да се проследява и наблюдава състоянието на детето и тогава да се прецени какво да се прави. Казал на ищцата при необходимост да му дава болкоуспокояващо. Купила лекарствата от Турция. След прегледа в Турция, уведомила личния лекар на детето, който казал да го наблюдава, но според нея нямало да се стигне до операция и след като премине това състояние, искала да направят необходимото, да проверят има ли някаква аномалия или малформация на бъбрека, вродена или наследствена, непроявени до този момент. На 01.03.2023 г. личната лекарка отменила издадения болничен лист E20230088491 от 17.01.2023 г., заради прегледа в чужбина. Ищцата била оперирана миналата година в Турция, в същата болница, и се прибрала след операцията на 03.11.2022 г., въпреки това отишла на работа и започнала да работи до 21.11.2022 г., въпреки че имала право на болничен до 3 месеца. Много я боляло и поискала отпуск от 01.12.2022 г. По-късно получила решение на ЛКК за отмяна на вече отменения болничен лист, заради обжалване от работодателя.

Относно рапорта с вх. № 22/09.01.2023 г., същият не отговарял на истината. Прилага резултати от изследвания ѝ на други пациенти, извършени от други лаборанти в това число ѝ на д-р Р.. Тези корекции се налагали заради технически проблем в апаратурата, която използвали. Според инструкциите на техниците, които я поддържали, същата давала технологични отклонения, които следвало лаборантите да поправят. Що се отнасяло до рапорт № 37/11.01.2023 г., можела само да кажа, че вечерта била натоварена. Ищцата ходила лично в отделението при д-р Б., за да ѝ разяснява резултатите от изследванията в Спешното отделение, а така също и по други отделения. Ненапускала работното си място, освен заради задълженията, които изпълнявала на нощното дежурство с дата 08.01.2023 г. срещу 09.01.2023 г., от 19:00 до 7:30 ч. На това нощното дежурство д-р Б. я потърсила около 21:50 по стационарния телефон, като казва, че АКР не ѝ харесва и поискала да се направи повторен. Ищцата отишла втори път да вземе кръв за повторно изследване. След втория АКР ѝ се обадили от детско отделение (може би след около един два часа). Ищцата отишла в отделението за още един АКР който бил с резултат 7.46. Около 24:00 взела кръв и изработила трети АКР, когато звъннали, погледнала 7,46, но за да няма конфликт, взела още една разпечатка от 2-рия АКР и слязла при д-р Б., за да покажа, че и третият е същият. Резултатът бил поправен на 6.46, защото имали нареждане от д-р Р. да намаляват резултатите с 0,7-0,8 РН, заради техническа грешка, която дава апарата по принцип. Или, ако резултатът излезе 7.49 да го поправят на 7.40-7.42. Говорили и по телефона, и ищцата уведомила, че резултатът е повторен, а д-р Б. я уведомила, че този АКР е несъвместим с живота. Ето защо слязла лично до д-р Б., при която била и дежурната сестра С.Д., която казала, че резултатът е поправен с коректор и попитала какво става. Ищцата отговорила, че носи нова разпечатка с резултат 7.46. Не знаела какво се случва и защо не могат да се разберат. Казала на д-р Б., че е валидирала резултата в системата (Гама консулт) и може да го види там, но носи ѝ разпечатка. В системата имало 2 резултата (автоматично, имало и час). Казали на ищцата: „да няма проблем, детето не ме притеснява“. Когато ищцата понечила да си тръгне, д-р Б. я уведомила, че ще правят изселвания и на друго дете. Ищцата я уведомила, че е на работа до 7:30 ч. Около 3:30-4:00 часа повикали ищцата от спешното отделение, за да вземе проба. В този период имало още 2 деца, едното било с баба си около 5:00-6:00 часа сутринта и тя чакала пред лабораторията. Ищцата взела проба и продължила да

си работи. Около 5:00-5:10 часа се звъннало на вратата на лабораторията, ищцата отворила и видяла служител от охраната, който ѝ казал „Ама ти си жива“. След това затворила вратата. След това видяла д-р Б., която отишла при охраната и е питала - кога ищцата е напуснала болницата. Служителят я уведомил, че ищцата не е напускала, а преди малко е била в Бърза помощ. Попитал д-р Б.: „Качихте ли се да звъннете на звънеца“? Тя се качила и чукунала на вратата, но ищцата не я чула. На другия ден самата ѝ казала всичко това. На 09.01.2023 г. в 7:45 часа ищцата отишла на рапорт и главната сестра я заплашила, че д-р Б. ще пусне рапорт, защото ищцата не я уважавала. Без да разбира какво се случва, отговорила, че няма такова нещо, питала какво е станало и получила отговор, че била търсена и неоткрита в продължение на два часа през нощта. Ищцата не била наясно какво става, през нощта слизала до детско отделение два или три пъти, за да обяснява резултата от изследването - веднъж на дежурната сестра, веднъж на д-р Б. и веднъж по телефона. Управителят чул скандала и попитал ищцата защо в продължение на два часа лабораторията не е работила, отговорила му, а той ѝ казал повече да не се повтаря. След още обяснения ѝ казали да напусне. На 09.01.2023 г. бил пуснат рапорт от д-р Б. с вх. № 22. На 10.01.2023 г. дошло писмо с изх. № 37/11.01.2023 г. по чл. 193, ал. 1 от КТ, на което дала писмени обяснения до 11.01.2023 г. Със заповед № 145/01.02.2023 г. на основание чл. 193, ал. 1 от КТ ѝ били поискани отново обяснения. Подала такива с вх. № 150 на 03.02.2023 г. След това видяла в графика за месец февруари, че е нанесен платен отпуск за 10 дни. На 06.02.2023 г. подала молба, с която искала платеният отпуск да бъде намален на 6 дни, но вместо това, на 08.02.2023 г. вечерта около 18:00 ч. била извикана при управителя и, в присъствие на негов адвокат ѝ била връчена заповедта за дисциплинарно уволнение. По-късно от писмата на ЛКК разбрала, че нейният работодател е обжалвал издадения ѝ отменен болничен лист. На 13.02.2023 г. била назначена на работа в Къща за гости „Чардака“ до 15.03.2023 г. От 15.03.2023 г. до 15.08.2023 г. била без работа, регистрирана в Бюрото по труда, като безработна, за което ѝ се дължи обезщетение за оставане без работа за период от 5 месеца, на основание чл. 344, ал.1, т. 3, вр. с чл. 225, ал. 1 от КТ в размер на 6 850,00 лева. От анекс № 1322/01.08.2010 г., било видно, че ищцата има право на 20 основен и 8 дни допълнителен годишен платен отпуск. За 2022 г. ищцата не използвала 10 дни от полагащия ѝ се отпуск, които прехвърлила за 2023 г. През 2023 г. ищцата не ползвала отпуск. На 08.02.2023 г., към 18:00 ч., когато ѝ била връчена заповедта за уволнение и трудовата книжка, ищцата получила превод за 1857.00 лева изплатено възнаграждение до 09.02.2023 г. Нито в заповедта, нито в трудовата книжка бил отбелязан изплатен размер на обезщетение по чл. 224 ал. 1 от КТ. В трудовата книжка на л. 13 било отбелязано срещу 1570.00 лева, период от 01.08.2022 г. до 09.02.2023 г. и основание чл. 330, ал. 2, т. 6 от КТ. Няма данни да е изплатено обезщетение по чл. 224, ал. 1 вр. с чл. 176, ал. 2 от КТ. Тези 10 дни платен отпуск за 2022 г. били заложили в графика за месец февруари, но след това работодателят е връчил заповед за дисциплинарно уволнение. Размерът на обезщетението бил 710.50 лева.

От страна на ответника „МБАЛ Д-Р КИРО ПОПОВ“ – КАРЛОВО ЕООД се поддържа, че ищцата е извършила описаните в заповедта действия, които представляват нарушения на трудовата дисциплина. Допуснатите от ищцата Допуснатите от ищцата дисциплинарни нарушения са достатъчно тежки и обосновава налагане на най-тежкото наказание. Твърди, че искът с правна квалификация по чл. 344 ал.1 т.1 от КТ бил предявен след изтичане на двумесечният давностен срок, предвиден в чл. 358, ал. 1, т. 2 от КТ поради, което само на това основание следвало да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан.

Страните по делото не спорят, а и от приетите писмени доказателства е документално установено, че от 01.12.2010 г. ищцата е започнала работа при ответника по безсрочно ТПО, чийто правопораждащ юридически факт е с трудов договор № 1548/29.11.2010 г. /л.180/, на длъжност ***. Трудовият договор е сключен за пълно работно време – 8 часа. С допълнително споразумение към ТД № № 1322/01.08.2022 г./л.11/ ответницата е била назначена на длъжността старши ***.

Според длъжностна характеристика, длъжността, заемана от ищцата е била: старши ***, с място на работа „клинична лаборатория“, а преките задължения на ищцата са включвали да ръководи, координира и контролира дейността на медицинските лаборанти и санитаря в клиничната лаборатория за осигуряване на необходимото количество и качество на здравните грижи и необходимото хигиенно състояние на лабораторията, да извършва лабораторни изследвания. Преките задължения на ищцата са включвали да поема определен пост, да контролира качеството на клиничните изследвания.

Със Заповед № 215/08.02.2023 г. на управителя на ответното дружество е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ на В. Б. и е прекратено трудовото й правоотношение, считано от 08.02.2023 г. В мотивационната част на заповедта е посочено, че дисциплинарното наказание е наложено на основание чл. 188, т. 3 и чл. 330, ал. 2, т. 6 от Кодекса на труда във връзка с чл. 190, ал. 1, т.4, т.5, т. 7 КТ и чл. 187, ал. 1, т. 3, т. 4, т. 8 и т. 10 КТ за следните нарушения: 1. На 08.01.2023 г. на нощно дежурство В. Б. не е открита на работното й място, а именно лаборатория „МБАЛ Д-Р КИРО ПОПОВ“ – КАРЛОВО ЕООД. С рапорт с вх. № 22/09.01.2023г. д-р К. Б. е съобщила на управителя, че ищцата не е открита в продължение на повече от два часа, за да осъществи своите трудови задължения, състоящи се в извършване на лабораторни изследвания на пациенти на детско отделение, приети по спешност. Липсата на ищцата от работното й място се потвърждавало от дадени от медицинска сестра С.Д. в дадени от нея обяснения с вх. № 57/13.01.2023 г. , според които същата многократно е търсила ищцата на служебния телефон и на звънеца на входа на „Клинична лаборатория“ за времето от 3,30 до 6,00 часа, но ищцата не била открита. С това ищцата е нарушила чл. 126, т. 1 и т. 3 и чл. 187, ал. 1, т. 3, т. 8 КТ. 2. На същото нощно дежурство на 08.01.2023 г. на В. Б. е възложено извършването на клинично изследване по искане на лекар от ДО на АКР на пациент, като лаборантката предоставя разпечатка от апарата за извършено изследване , от който е видно, че е поправила ръчно стойността на рН. Въпреки поправката от разпечатката може да бъде изведена коригираната стойност , а именно чете се като първа цифра 7, а ръчно изписана стойност е 6. При норма на стойността на рН от 7,34 до 7,45, изписаната и коригирана стойност от 6,48 е несъвместима с живота, с което е нарушила чл. 126, т. 1 и т. 4, т.5, т.9 и чл. 187, ал. 1, т. 3, т.4 и т. 8 КТ. 3. На 17.01.2023 г. В. Б. е представила на своя работодател болничен лист № 20230088491 за периода от 17.01.2023 г. до 23.01.2023 г. От ОДМВР- Пловдив е постъпила справка, че ищцата е напуснала територията на РБ на 17.01.2023 г. в 22,46 часа и влиза обратно на територията на РБ на 25.01.2023 г., с което е нарушила чл. 126, т. 9 и т. 13 и чл. 187, ал. 1, т. 8 и т. 10 КТ. Заповедта е връчена на служителя на 08.02.2023 г.

По делото са събрани гласни доказателствени средства.

Според свидетелката Г.С.Р.-Ч., която работи като Началник „Клинична лаборатория“ в МБАЛ „Д-р Киро Попов гр. Карлово“ ЕООД, нямало е случаи в които да изиска от своите служители да коригират направените изследвания, след като излязат от апаратурата.

Свидетелката К. Р. Б., която е специалист - лекар в МБАЛ - Карлово си спомня за нощта на 08.01.2023 г. Тогава е била нощна смяна. Била е повикана за дете, което е на един месец, в спешно отделение, което е филиал на спешна помощ. За да може да го диагностицира трябвало да се извърши кръвно-газов анализ. Дежурен лаборант бил В. Б.. Детето било прието в 20,30 часа. Дошло с двамата си родители. Свидетелката е отишла като консултант. Прегледало го е. След това се върнала в отделението си. Изчакала е лабораторните резултати, които лаборантката В. донесе в отделението. Когато ги видяла установила, че стойностите на рН са несъвместими с живота и не корелират със състоянието на детето. На свидетелката е бил представен фиш, намиращ се на л. 219 от делото на КрлРС, колона първа, който е имал коригирано число. Фиша с изследването е бил предоставен от В.. Понякога резултатите от изследванията ги носят родителите. Обичайно било да се носят от родители. В този случай го е донесе В. около 21,00 часа. Свидетелката казала, че това рН е несъвместимо с живота. Дежурната сестра - С.Д. казала същото. В. обяснила, че това е резултатът от кръвта на детето. Свидетелката попитала В. защо фишът е коригиран. Тя отговорила, че това е нейната практика. Не е казала първоначално какво е показал фиша. Поради това свидетелят е поискал втори резултат. В. се съгласила и отишла да го вземе. Взела е втора проба от детето, което вече е било в детското отделение. Именно там е взела пробата. Вторият анализ бил с нормални стойности и с допустими стойности. Вечерта ищцата е продължила с взимане на повторна кръв от друго дете, което е дошло около 23,00 часа. Ставало въпрос за ПКК, което също било с подправени резултати. Взета била кръв от пръста. Този път резултатите били донесени от родителите. Имало поправки в еритроцити, хемоглобин, левкоцити. Самият апарат давал едни стойност, а с маркерът бил определен друга стойност. Този път свидетелката не е накарала ищцата да направи нова кръвна картина. Ищцата казала, че това е резултатът и че не познават учебниците. Около 03,30 часа приели отново дете, което пак било по спешност. Започнала процедура по приемане. С. се обадила на В. по стационарния телефон, но В. не вдигнала телефона. Направили опит и на мобилния да я потърсят, но ищцата не вдигала. Санитарката Ц. също ѝ звъняла на мобилния. Свидетелката и сестрата направили многократни позвънявания по стационарния телефон. Търсили я ѝ в лабораторията. Това се случило около 06,00 часа. Бабата с внучето същото са звънели на вратата на лабораторията, но е нямало отговор. Санитарката също я е търсила. Никой не разбрал къде е била В. през това време. Оставили ***-та на пост и свидетелката, дежурната сестра и охраната отишли в клиничната лаборатория, но никой не отговарял. В един момент В. е отворила. Не е била адекватна. Когато я попитали къде е била, тя им отговорила на майната си.

От показанията на свидетелката П.И.Ф. се установява, че нейното дете е постъпило в болница по спешност, където е било прегледано от педиатърката д-р Б.. Назначени били изследвания на кръвта. Качили се в лабораторията, където била взета проба за изследване от детето. Свидетелката не е видяла резултата, но не ѝ е направило впечатление да е поправен с флумастер. Свидетелката дала фиша в детското отделение и казала, че не са затоплили пръстчето на детето. Повторили изследването, като този път сестрата дала бутилка, за да затоплят пръстчето на детето. Свидетелката няма спомен да е виждала втория фиш.

Свидетелката В.С.А., която през 2023 г. е работила като лабораторен лекар в болницата в Карлово, твърди, че познава В. от много отдавна. Ищцата била много добра, контактна, с добра дисциплина. Обичала много работата си. Свидетелката е заместник лекар и по време на инцидента не е била на работа. Ако се получи резултат

на рН с ниски показатели би следвало да се реагира, защото ищцата е запозната с нормалните стойности. Тя не можело да поправя резултат и никой лаборант не би го направил. Ищцата си владее добре работата. Случвало се е да преправяме изследвания, ако например нещо е много извън норма, а другите неща са добре, може да се поправя. Много рядко става това нещо. На свидетелката не се е случвало да поправя резултат. В отделението отиват резултатите и фишовете от апаратите.

Според свидетеля Н.П.Н., който работи като охрана в болницата, познава В.. Вечерта, когато станал инцидента някъде към 04,25 имало шумотевица. Погледнал и видях д-р Б. с една сестра. Бил помолен да се качи до лабораторията, защото В. не отговаряла на обажданията и не можели да се свържат с нея. Натиснал звънеца на лабораторията и В. излезе. Това стана след 04,30 сутринта, попитах я дали е жива, защото качвайки се докторката казала, че може да е станало нещо. Докторката каза, че не може да се свържат с нея. Докторките били по-назад в коридора. Страх ги било да се качат, защото е тъмно. Две минути след като е звъннал В. му отворила. Не може да преценя дали в 04,30 часа В. е била адекватна. Болницата има два входа, на които има камери, но там където има камери свидетелят гарантира, че тя не е излизала извън болницата. Заключвали входовете. Там където е свидетелят ищцата не е излизала. За другата камера не знае, тъй като не е правил проверка. Свидетеля е сигурен за часа, тъй като е видял часовника и. В спешното отделение някой път заключват вратите. Те са с карти. Входът, който пазя аз беше заключен. Когато идват пациенти става и отваря. Предполага, че В. има карта и може да излезе през изхода на Бърза помощ, ако е отворено.

Свидетелката С. М.Д. си спомня за дежурство, което е било вечерта на 8 срещу 9 януари, след преглед във филиала на спешна помощ, д-р Б., която е дежурната лекарка в детско отделение била назначила АКР /алкално-киселинно равновесие/ на кърмачето М.П.. Спомня си резултата от въпросното АКР, който лично дежурната лаборантка В. Б. е донесла на хартиен носител в детско отделение и го дала на свидетелката. Хартиеният носител бил такъв, какъвто самият апарат го принтира в суров вид. На свидетелката ѝ направило впечатление, че на една от стойностите на АКР – рН, първата цифра била видимо коригирана с черен маркер или флумастер на ръка. Виждало се, че отдолу стойността от апарата била 7, а същата била коригирана на 6. Попитала В. защо има корекция и кой е коригирал изследването. Ищцата потвърдила, че тя е направила корекцията. Ищцата е обяснила, че я е повторила, защото мастилото било много бледо и не се виждало добре. Свидетелката ѝ казала, че се вижда ясно, че числото е седем, но е поправено на 6, която стойност била несъвместимо с живота. Д-р Б. също била шокирана от поправката, и най-вече от нелогичния отговор, който получили. Д-р Б. взела решение, че най-разумно било да се направи второ изследване на детето, което вече било в отделението за наблюдение. Обадила се по служебния стационарен телефон в клиничната лаборатория, В. вдигнала и свидетелката ѝ казала, че д-р Б. е поискала повторно изследване за АКР. В. се съгласила, но с неохота, като казала обидни думи по отношение компетентността на д-р Б., които били, че тя нищо не разбирала от изследвания. Свидетелката затоплила ръката на детето, като при повторния АКР се получил резултат със стойности, които кореспондираха със състоянието на детето, като рН беше 7 в рамките на нормата. Ищцата твърдяла, че ръката на детето не е била затоплена. Затоплянето на ръката давало отражение на кислородната сатурация, но не и на рН. По-късно на същото дежурство в детско отделение постъпи друго дете с диагноза бронхопневмония, малко преди 4,00 часа сутринта. Няколко минути след 6,00 часа, аз исках да изпратя детето за

лабораторни изследвания в лабораторията. Звъняла на стационарния телефон в лабораторията, малко след 04,00 часа, като направила няколко позвънявания, но не получила отговор. Дежурната *** Ц. Д. била в стаята. Ц. позвънила по мобилния й телефон, но В. пак не отговаряла. След това осъществили серия позвънявания по служебния телефон, пак нямало отговор. Това продължило до малко преди 6,00 часа, като преди това Ц. ходила на място. Свидетелката също е звъняла малко преди 6,00 часа, била доста притеснена, защото се тревожила да не е станало нещо с ищцата. Дежурният охранител ни убеждавал, че тя не е напускала болницата. Помолили дежурния да ги придружи до лабораторията. Там звънели и той доста сериозно почукал. След известно време В. отворила. Било малко след 6,00 часа, като почти два часа не могли да се свържат с ищцата. На свидетелката й направило впечатление, че външният вид на ищцата бил доста неугледен. Била с рошава коса и доста отекло лице. Малко по-късно д-р Б. споделила на лекарския съвет за случая, а свидетелката на сестрински. Д-р Б. подала рапорт, за да уведоми управата на болницата за случая. Свидетелката е била близо до Н. и е имала пряка видимост към ищцата. На свидетелката е бил представен фиш, намиращ се на л. 219 от делото на КрЛРС, колона първа, който е имал коригирано число. Виждало се цифрата 7. Хартията била много тънка и се виждало лесно. Показателите се различават. Това е бележката, която свидетелката е дала за М.. Наподобява касова бележка фиша. Второто дете, което е било прието, се казвало Денислав. На него са му направили изследванията сутринта, защото ищцата не е била намерена. Два резултата са били получени за М.. По принцип е възможно В. да е била извикана в друго отделение да взема кръв, но манипулациите са кратки, а нея я е нямало почти два часа. Преди тази ситуация двете са имали добри професионални отношения.

Според показанията на свидетелката Ц. Л.Д. същата работи при ответника на длъжност „***“ познава В., която работи като лаборант в същата болница. Спомня си въпросната нощ, защото за първи път й се случва такъв инцидент. Около 4,00 часа сутринта дошъл пациент за приемане и от отделението й казали, че трябва да придружи бабата или майката на това дете до лабораторията. Качила се с тях, позвънила на звънеца на лабораторията, но не са й отворили. Изчакали около 10 мин., след което свидетелката се върнала в отделението заедно с пациента и родителя му. Казала, че в лабораторията не са й отворили. Минало известно време свидетелката пак отишла до лабораторията, но ищцата я нямало. Вторият път била сама и след като никой не й отворил, се върнала един етаж надолу и извикала охраната да дойде с нея, понеже се притеснила, че нещо може да се е случило на ищцата. Качили се, позвънили, чукали, но никой не отварял. След това свидетелката позвънила на личния телефон на ищцата, но и него не вдигала. На детето трябвало да се вземе кръвна проба. Лабораторията се заключва през нощта. Свидетелката е била в сестринската стая. Понякога лаборанта ходи в отделението, ако има спешен случай. Когато пациента е в състояние, той сам отива в лабораторията. Свидетелката не е разбрала къде е била В. през това време.

От заключението на СГРЕ се установява, черъкописният текст „В.Б.“ в Длъжностна характеристика на старши *** от 01.11.2022г. на „МБАЛ“Д-р Киро Попов“-Карлово“ЕООД, не е изпълнен от В. И. Б.. Подписът, от името на В.Б. в същата длъжностна характеристика, не е изпълнен от В. И. Б.. Представените за изследване три кръвни изследвания са принтирани на безконечна хартия с ширина около 6 см. В горната част на едно от изследванията има ръкописен текст „М.“. И в трите изследвания има ръкописна поправка на резултата за „рН“. Поправката в

средната проба(№ 14833 без „М.“) е изпълнена със синя химикална паста, а останалите две с черен флумастер. Ръкописната поправка „б“, изпълнена със синя химикална паста в кръвното изследване №14833(без ръкописен текст „М.), най-вероятно е изпълнена от В. И. Б.. Тъй като ръкописните поправки, представляващи цифри „б“ в другите две кръвни изследвания от 08.01.2023г., с №14832 и №14833(с ръкописен текст „М.“), са кратки по обем, изпълнени с флумастер и не съдържат характерни идентификационни признаци за оформяне на обосновано мнение, не може да се отговори, дали са изпълнени или не от В. И. Б. или от друго лице.

От заключението на ССЧЕ експертиза се установява, че във възнаграждението за м.Февруари.2023 г. на В. И. Б. - Н. е начислено обезщетение за 20 дни неползван платен годишен отпуск, както следва: обезщетение по чл.224 за 2022 г. - 18 дни - 1582.56 лв. и обезщетение по чл.224 за 2023 г. - 2 дни - 175.84 лв. Ищцата е имала неизползван ПГО в размер на 20 дни, като обезщетението правилно е било определено и изплатено от работодателя чрез банков превод.

При въззивната проверка за нарушение на императивни материално-правни норми при постановяване на обжалваното решение и при проверка на неговата правилност по изложените в жалбата оплаквания, Пловдивският окръжен съд намира следното:

Обжалваното решение е валидно и допустимо. То е и правилно като краен резултат, като същевременно въззивният съд при служебна проверка не констатира нарушения на императивни материално-правни норми, които е длъжен да коригира и без да има изрично направено оплакване в тази насока съгласно задължителните указания, дадени с ТР 1/2013 ОСГТК.

Настоящият съдебен състав не споделя изложените мотиви от първоинстанционния съд досежно това, че исковете с правна квалификация по чл. 344, ал. 1, т. 1 и т. 2 КТ са погасени по давност, по следните съображения.

Правната норма на чл. 358, ал. 1, т. 2, пр. 3 КТ предвижда, че искът по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ следва да бъде предявен в двумесечен срок, който е давностен и според чл. 358, ал. 2, т. 1 КТ започва да тече от деня на прекратяването на трудовото правоотношение. Съгласно ТР № 1/12.05.2015 г. по тълк. дело № 1/2014 г. на ОСГК на ВКС, двумесечен е и срокът за предявяване на иска по чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ.

Правото на иск е упражнено в срока по чл. 358, ал. 1, т. 2 КТ, тъй като видно от приетите по делото писмени доказателства се установява, че процесната заповед е връчена на ищцата на 08.02.2023 г., когато започва да тече двумесечния срок. Производството по делото е образувано по искова молба с вх. № 3511 от 11.04.2023 г., подадена по Еконт. В двумесечния срок, считан от връчването на заповедта за прекратяване на ТПО, ищцата е имала право да оспори законността на прекратяването, като подаде искова молба до съда. Разпоредбата на чл. 60, ал. 3 ГПК предвижда, че срокът, който се брои на месеци, изтича на съответното число на последния месец, а ако последният месец няма съответно число, срокът изтича в последния му ден, а

според чл. 60, ал. 6 ГПК когато последният ден от срока е неприсъствен, срокът изтича в първия следващ присъствен ден. В разглеждания казус срокът за подаване на искова молба изтича на 10.04.2023 г./ първия присъствен ден след 08.04.2023 г.- събота/. Правната норма на чл. 62, ал.2 КТ предвижда, че срокът не се смята за пропуснат, когато изпращането на молбата е станало по пощата, както е в разглеждания казус. Съгласно чл. 125 от ГПК, искът се смята предявен с постъпването на исковата молба в съда, което в настоящото производство е с депозиране на искова молба от ищеца на 10.04.2023 г. /видно от товарителница намираща се на л. 304 от делото на районния съд/, т. е. ИМ е подадена преди изтичане на срока по чл. 358, ал. 1, т. 2, предл. последно от КТ. Поради което и на основание чл. 62, ал. 2 във вр. с чл. 60, ал. 6 от ГПК срокът по чл. 358, ал. 1, т. 2 КТ е спазен и исковете по чл. 344, ал. 1, т. 1 и т. 2 КТ са предявени преди изтичане на срока по чл. 358, ал. 1, т. 2, предл. последно от КТ.

Разпоредбата на чл. 195, ал. 1 КТ предвижда, че налагането на дисциплинарно наказание се извършва с мотивирана заповед, в която задължително се посочват нарушителят, нарушението и кога е извършено, наказанието и законовия текст, въз основа на който то се налага. Във връзка с изискването за мотивираност по чл. 195, ал. 1 КТ безпротиворечиво в практиката на ВКС се приема, че не е необходимо заповедта да съдържа всички обективни и субективни елементи на изпълнителното деяние, деня и часа на осъществяването им, кои задължения по длъжностна характеристика не са изпълнени, кои разпоредби на вътрешния трудов ред са нарушени и какво дисциплинарно нарушение според класификацията в чл. 187 КТ е извършено. Както в искането на обяснения, така и в заповедта за налагане на дисциплинарното наказание е достатъчно нарушението (или нарушенията) на трудовата дисциплина да бъде посочено по разбираем за работника начин, включително и чрез позоваването на известни на работника обстоятелства и документи (вж. - решение № 55/01.03.2011 г. по гр. д. № 1972/2009 г., IV г. о., решение № 379/24.06.2010 г. на по гр. д. № 410/2009 г., IV г. о., решение № 128/28.05.2013 г. по гр. д. № 726/2012 г., IV г. о., решение № 66/25.03.2016 г. по гр. д. № 3298/2015 г., IV г. о., решение № 110/25.07.2016 г. по гр. д. № 5119/2015 г., IV г. о., решение № 7/23.01.2018 г. по гр. д. № 1393/2017 г., III г. о., решение № 50035/03.04.2023 г. по гр. д. № 1621/2022 г., III г. о. на ВКС и др.). Изискванията на чл. 195 КТ относно съдържанието на заповедта за дисциплинарно наказание са изпълнени, когато нарушението е конкретизирано в достатъчна степен с оглед защитата на работника/служителя, при наличието на данни за еднократност на наказанието (чл. 189, ал. 2 КТ) и за спазването на сроковете по чл. 194 КТ, за да бъде осъществен съдебният контрол за законност на наложеното наказание.

От представените по делото и неоспорени от страните писмени доказателства е документално установено, че преди налагане на процесното дисциплинарно наказание са били поискани от работодателя с писмо с изх. №37/11.01.2023 г. и дадени на 11.01.2023 г. писмени обяснения от ищеца, с което е била спазена и процедурата по чл.

193, ал. 1 КТ. Освен това от страна на работодателя със заповед № 145/01/02.2023 г. са поискани и дадени на 03.02.2023 г. писмени обяснения от ищеца, с което е била спазена и процедурата по чл. 193, ал. 1 КТ. Спазен е и срокът по чл. 194 от КТ, според който дисциплинарните наказания се налагат не по-късно от 2 месеца от откриване на нарушението и не по-късно от 1 година от извършването му. В процесния случай нарушението е открито от работодателя на 09.01.2023 г. въз основа на рапорт изготвен от д-р К. Б., а наказанието е наложено на 08.02.2023 г. с връчената на служителя Заповед № 215/08.02.2023 г.

Настоящият съдебен състав намира, че процесната заповед отговаря на законоизискуемите реквизити и отговаря на установените изисквания за мотивиране. Между страните не е спорно обстоятелството, че същата е издадена и подписана от лице, притежаващо представителна власт – управителя на дружеството. Работодателят е посочил и законовите текстове, под които счита, че се подвеждат описаните нарушения – чл. 195 във вр. с чл. 194 във вр. с чл. 193 във вр. с чл. 188, ал. 1, т. 3 във вр. с чл. 190, ал. 1, т. 4, т. 5, т. 7 КТ във вр. с чл. 187, ал. 1, т. 3, т. 4, т. 8 и т. 10 КТ.

По иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ:

В производството по съдебен ред за признаване на уволнението за незаконно и за неговата отмяна доказателствената тежест е върху работодателя. Като носител на субективното преобразуващо право да прекрати чрез едностранно волеизявление трудовото правоотношение с работника или служителя, работодателят е този, който следва да установи, че законосъобразно го е упражнил. В този смисъл е и разпределената с доклада по делото доказателствена тежест. От друга страна, съдът проверява предпоставките за законосъобразност на извършеното уволнение единствено по направено от ищеца в исковата молба възражение или довод с оглед диспозитивното начало в процеса и предвидените преклузии. Съгласно трайно установената практика ищецът по иск за признаване на уволнението за незаконно по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ трябва да посочи всички факти, които опорочават, отлагат или погасяват потестативното право на работодателя. Съдът не може да обоснове решението си на факти, които не са посочени от ищеца, и не може да се произнася по правни и фактически основания, които не са въведени от ищеца в исковата молба. Щом в исковата молба ищецът не оспорва релевантен факт, следва да се приеме, че такъв довод за законосъобразност не е бил наведен и съответно съдът не може да се произнася по него (вж. Решение № 216 от 06.10.2015 г. по гр. д. № 916/2015 г., ВКС, III Г. О., Решение № 258 от 01.07.2015 г. по гр. д. № 909/2015 г., ВКС, IV Г. О. и цитираните в последното решения).

По отношение на първото твърдяно дисциплинарно нарушение, че по време на нощно дежурство на 08.01.2023 г.-09.01.2023 г. ищцата не е била открита в продължение на повече от два часа в периода от 3,30 до 6,00 часа, за да осъществи

своите трудови задължения, състоящи се в извършване на лабораторни изследвания на пациенти на детско отделение, приети по спешност, настоящият съдебен състав намира, че същото беше установено по безспорен начин от събраните по делото доказателства. Свидетелските показания на К. Б., С.Д. и Ц. Д., които съдът кредитира като обективни, последователни, подробни и логични установяват, че за периода от 3,30 до 6,00 часа на 09.01.2023 г. ищцата не е била на работно си място и въпреки опитите да са свържат с нея по стационарен и мобилен телефон, включително и чрез използването на звънеца вратата на клиничната лаборатория не са намерили ищцата. Съдът не дава вяра на показанията на свидетеля Н.Н., досежно твърденията му, че ищцата е излязла от лабораторията след 04,30 часа, тъй като неговите показания противоречат на показанията на другите свидетели.

Извършеното дисциплинарно нарушение е тежко. Същото засяга основно трудово задължение на всеки ***, включително на ищцата, а именно да извършва бързо всички лабораторни изследвания. В случая се касаело за пациент, който е приет по спешност към 3,30 часа и на който е трябвало да се направи лабораторно изследване. Всяко забавяне при извършването на необходимите изследвания създава риск за здравето на пациента и успешния изход на лечението му. То е необходимо както за обща оценка състоянието на пациента, но и за адекватното клинично поведение по повод на неговото лечение. Спецификата в работата на отделението и на цялото лечебно заведение, където е работила ищцата, изключват възможността подчинените служители да не са на работното си място, където следва в най-кратки срокове да изработват всяко спешно изследване. Подобно поведение е несъвместимо с добросъвестното изпълнение на задълженията по трудовото правоотношение.

Фактът, че длъжностната характеристика на ищцата не носи нейния подпис е ирелевантен за настоящия правен спор, тъй като качествата, необходими за ефективното изпълнение на възложената работа се определя не от посочването им в документ, а от нейното естество. Дисциплината е качество, което е необходимо за ефективното изпълнение на възложената работа, особено ако тя е свързана с живота и здравето на хората и е ръководна, тъй като ръководител без самодисциплина трудно може да осигури спазването на трудовата дисциплина от подчинените си/ вж. - решение № 800/22.03.2011 г. по гр. д. № 776/2009 г., IV г. о./

Касателно второто твърдяно дисциплинарно нарушение, че по време на нощно дежурство на 08.01.2023 г. на В. Б. е поправила ръчно стойността на рН, а именно вместо първа цифра 7 ръчно е изписала стойност 6.

Според свидетелските показания на С.Д. и К. Б., които съдът кредитира изцяло като достоверни, основани на лични и непосредствени впечатления по време на дежурство на 8 срещу 9 януари ищцата е донесла резултати от изследване на алкално-киселинно равновесие /АКР/ на кърмачето М.П., като ги е дала на свидетелката Д.. На

свидетелката ѝ направило впечатление, че на една от стойностите на АКР – рН, първата цифра била видимо коригирана с черен маркер или флумастер на ръка. Виждало се, че отдолу стойността от апарата била 7, а същата била коригирана на 6. Свидетелката Б. казала, че това рН било несъвместимо с живота. Свидетелите попитали В. защо има корекция и кой е коригирал изследването. Ищцата отговорила, че това е нейната практика и че тя е направила корекцията. Ищцата е обяснила, че я е повторила, защото мастилото било много бледо и не се виждало добре.

От събраните по дело гласни доказателства чрез разпита на свидетелите С.Д. и К. Б. се установява, че ищцата е коригирана на ръка изследване на АКР като е поправила стойността на рН. Този извод се подкрепя и от заключението на СГРЕ, изготвена от вещо лице Е.Ч., което съдът кредитира изцяло като компетентно и обосновано изготвено и неоспорено от страните.

Съдът намира, че в този случай ищцата без да извлича имотна облага, е извършила действия- поправка изследване досежно стойността на рН, като това нейно поведение компрометира оказаното ѝ доверие от страна на работодателя и го злепоставя пред трети лица- пациенти. Налице е неизпълнението на задължението за лоялност към работодателя, което съставлява дисциплинарно нарушение по чл.190 т.4 КТ – злоупотреба с доверието, оказано при възлагане изпълнението на работата за длъжността. Според трайната съдебна практика нарушението може да се прояви в различни форми, чиято обща характеристика е злепоставяне на отношенията на доверие между работник и работодател. Касае се за хипотези, в които работникът, възползвайки се от служебното си положение, е извършил действия, компрометиращи оказаното му доверие и злепоставящи работодателя пред трети лица – независимо от това, дали действията са извършени при пряк умисъл с цел извличане на имотна облага. Предвид изложеното следва да се приеме, че злоупотреба с доверието на работодателя е налице когато работникът, възползвайки се от служебното си положение, е извършил преднамерени действия с цел извличане на имотна облага; когато, без да е извлечена имотна облага, е извършил действия, компрометиращи оказаното му доверие; когато с действията си е злепоставил работодателя пред трети лица, независимо дали действията са извършени умишлено. В този смисъл е практика на ВКС /реш. №.86/25.05.11г. по г.д. №.1734/09г., IV ГО на ВКС, реш. №.513/14.01.13г. по г.д.№.1559/11г., IV ГО на ВКС, реш.№ . 201/13.10.2014г. по г.д.№.7329/13, III ГО на ВКС/, която настоящият състав напълно споделя.

Досежно третото твърдяно дисциплинарно нарушение, а именно, че В. Б. е представила на своя работодател болничен лист № 20230088491 за периода от 17.01.2023 г. до 23.01.2023 г., а същевременно е напуснала територията на РБ на 17.01.2023 г. в 22,46 часа и е влязла обратно на територията на РБ на 25.01.2023 г. От приетия по делото болничен лист № 20230088491 от 17.01.2023 г. се установява, че

същият е издаден на В. Б. с диагноза остра инфекция на горните дихателни пътища, неуточнена и причина придружаване и гледане на дете до 18-годишна възраст, като за периода от 17.01.2023 г. до 23.01.2023 г. ищцата е била във временна нетрудоспособност, като е определен режим на лечение свободен- без право да напуска населеното място. Видно от постъпила от ОДМВР- Пловдив справка ищцата е напуснала територията на РБ на 17.01.2023 г. в 22,46 часа и е влязла обратно на територията на РБ на 25.01.2023 г. в 21:19 часа. С решение на ЛКК № 13/09.03.2023 г. е отменен болничен лист № 20230088491.

Съгласно практиката на ВКС, изразена в решение № 42/11.05.2016 г. по гр.дело № 3750/2015 г. на ВКС, III г.о. по чл.290 ГПК, която настоящият съдебен състав възприема не може във всеки случай на отмяна на болничен лист да се направи безусловен извод, че работникът е действал добросъвестно при упражняване на правото си на отпуск поради временна нетрудоспособност. Установената презумпция в чл.8,ал.2 КТ за добросъвестно осъществяване на трудовите права и задължения е оборима. Преценката за добросъвестност за всеки отделен случай е конкретна и се прави въз основа на събраните по делото доказателства и въз основа на тях се формира извод дали работникът/служителят, съответно работодателят е действал добросъвестно. При установена недобросъвестност при упражняване на правото на отпуск поради временна нетрудоспособност и при отмяна на болничния лист следва да се формира извод, че работникът или служителят е отсъствал от работа безпричинно и е действал виновно, поради което е осъществил фактическия състав на чл.187,ал.1,пр.2 КТ – „неявяване на работа”. В настоящият случай съдът преценява, че ищцата е действала недобросъвестно при ползване на отпуск за временна неработоспособност, независимо от последващата отмяна на болничния лист. Действията, обективиращи недобросъвестност на ищцата са: на 17.01.2023 г. по време на болничен отпуск, разрешен с процесния болничен лист ищцата не е спазила предписания с него режим на лечение свободен- без право да напуска населеното място, а именно напуснала е територията на РБ, като е посетила РТърция.

На последно място, при избора на наказание работодателят е длъжен да се ръководи от законовите критерии по чл. 189, ал. 1 от КТ, а именно тежестта на нарушението/определя се от значимостта на неизпълненото задължение и формата на вината/, обстоятелствата при които е извършено и поведението на работника или служителя. При системните нарушения по чл. 190, ал. 1, т. 3 от КТ също следва да се изхожда от критериите по чл. 189, ал. 1 от КТ съобразно изричната разпоредба на чл. 190, ал. 2 от КТ. Работодаателят трябва винаги конкретно да съобрази кое от дисциплинарните наказания съответства на извършените нарушения. /Решение № 117/05.04.2012 г. по гр. д. № 1306/2011 г. на ВКС 4-то г. о. /.

Преценката на тежестта на нарушенията по чл. 189, ал. 1 КТ следва да се

основава на всички обстоятелства, имащи отношение към извършеното дисциплинарно нарушение характера на изпълняваната работа, включително обстоятелствата, при които е осъществено неизпълнението, последиците от допуснатото нарушение и доколко тези последици са повлияли или могат да повлияят върху дейността на работодателя, както и субективното отношение на работника/служителя към конкретното неизпълнение. /Решение № 132 от 26.10.2023 г. по гр. д. № 4552/2022 г. на ВКС, 3-то гр. отделение; Решение № 299 от 09.04.2020 г. по гр. д. № 1503/2019 г. на ВКС, 3-то гр. Отделение/. При извършване на преценката работодателят е разгледал всички нарушения на трудовата дисциплина, наличието на които обосновава спазването на правилото на чл. 189, ал. 1 КТ. Съдът, намира, че наложеното дисциплинарно наказание "уволнение" е съответно на тежестта на извършеното и извършените от ищцата нарушения и с оглед своята тежест и значимостта на неизпълнените трудови задължения, са достатъчни, за да обосноват наложеното от субекта на дисциплинарната власт наказание "уволнение". Съобразена е тежестта на нарушенията, обстоятелствата, при които са извършени, и поведението на ищцата. Описаните по-горе дисциплинарни нарушения сами по себе си представляват тежко нарушение на трудовата дисциплина. Като се отчетат всички тези обстоятелства – сериозните последици, които подобни дисциплинарни нарушения биха могли да имат за работодателя (а и за пациентите на лечебното заведение), неблагоприятното отражение на допускането му по отношение на останалите служители от клиничната лаборатория, в която е работила ищцата, както и липсата на сериозно и критично отношение на последната към собствената ѝ простъпка, се налага изводът за съответствие на наложеното най-тежко дисциплинарно наказание с тежестта на извършените нарушения. Преценката на работодателя е правилна. Съдът отчита субективното отношение на ищцата към конкретното неизпълнение на трудовите ѝ задължение - липсата на критичност и безразличното отношение към нарушенията.

Други възражения за незаконност на извършеното от ответника уволнение не са наведени от ищеца.

С оглед всичко изложено по-горе, настоящият съдебен състав намира, че ответникът – работодател доказва, че законно е упражнил правото си на уволнение, доколкото ищцата е извършила виновно тежко нарушение на трудовата дисциплина, за което правилно ѝ е било наложено най-тежкото дисциплинарно наказание с мотивирана и обоснована заповед при спазване на сроковете по чл. 194, ал. 1 КТ и след изпълнение на процедурата по чл. 193, ал. 1 КТ. Този краен извод води до неоснователност на предявения иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ, който следва да бъде отхвърлен.

По иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ:

С оглед изхода на спора по иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ и

предвид обстоятелството, че искът по чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ е акцесорен на първия, то същият се явява неоснователен и също следва да бъде отхвърлен.

Обезщетение по чл. 344, ал. 1, т. 3, вр. чл. 225 от КТ се дължи на работника при незаконно уволнение – когато уволнението е признато за незаконно и същото е отменено. Следователно искът за обезщетение по чл. 344, ал. 1, т. 3 от КТ е резултат от успешното провеждане на конститутивния иск на работника по чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ за признаването на уволнението за незаконно и неговата отмяна, т. е. същият е обусловен от основателността на иска за признаване на уволнението за незаконно. Неоснователността на иска по чл. 344, ал. 1, т. 1 води до неоснователност и на предявените в настоящото производство искове по чл. 344, ал. 1, т. 3, вр. чл. 225, ал. 1 КТ за заплащане на обезщетения за времето, през което е останала без работа поради уволнението.

Досежно предявения иск с правна квалификация по член 224, ал. 1 КТ. Разпоредбата на чл. 224, ал. 1 КТ предвижда, че при прекратяване на трудовото правоотношение работникът или служителът има право на парично обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск за текущата календарна година пропорционално на времето, което се признава за трудов стаж, и за неизползвания отпуск, отложен по реда на чл. 176, правото за който не е погасено по давност. От заключението на приетата по делото съдебно-счетоводна експертиза, което съдът изцяло възприема като компетентно и обосновано, се установява, че обезщетението на ищцата по чл. 224 КТ за 2022 г. е 18 дни - 1582.56 лв., а за 2023 г. е 2 дни - 175.84 лв. Ищцата е имала неизползван ПГО в размер на 20 дни, като обезщетението правилно е било определено и изплатено от работодателя чрез банков превод. Поради това искът за заплащане на обезщетение за неползван платен годишен отпуск е неоснователен и правилно е бил отхвърлен от районния съд.

Като е достигнал до същия краен извод районният съд е постановил правилен съдебен акт, който следва да бъде потвърден.

По отношение на разноските:

Въззиваемата страна е поискала присъждане на сторените по делото разноски, но липсват доказателства такива да са направени, поради което не следва да се присъждат разноски.

Мотивиран от горното, Пловдивският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 3479/10.07.2025 г., постановено по гр. д. № 861/2024 г. по описа на РС –Пловдив, I-ви гр.с.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____